

De

MONSTER MIDOKTER

GEVAARLIJK SPEL

JOHN
KELLY

VERTAALD DOOR

WILLEM JAN KOK

moan

EEN FOEILELIJKE KLEURENCOMBINATIE

Hoofdstuk 1

Ik was net de hoek om
gegaan en de Stokerlaan in
gelopen toen een voorwerp
ter grootte van een hoofd
door de lucht mijn kant op
vloog.

Zonder er verder bij na te denken ving ik het op.
Toen ik keek wat ik in mijn handen had, besepte ik
dat het voorwerp niet alleen de vorm van een hoofd
had.

Het wás een hoofd!

Een **viezig**, maar **vriendelijk** hoofd waarvan
ik het gezicht onmiddellijk herkende.

‘Hoi, Morris!’ zei ik. ‘Waar is de rest van je vandaag?’ Mijn vriend Morris Mors staat geregistreerd als overledene (niveau 1), wat jij een ‘zombie’ zou noemen. Daarom vielen zijn armen en benen, ogen en navel regelmatig van zijn lichaam.

‘Hé, Appiel!’ antwoordde Morris. Hij lachte naar me met zijn *fietssenrek* aan tanden. ‘O, dat is nu niet zo belangrijk. Mooie vang trouwens. **Bravo!** Ik wist niet dat jij ook meedeed.’

‘Waaraan?’ vroeg ik verbaasd.

Morris doet aan heel veel sporten. Dat is ook een van de redenen dat zijn ledematen op één moment zomaar overal verspreid kunnen liggen. Hij vindt

dat het feit dat hij niet meer leeft hem niet mag beletten dingen te doen die hij leuk vindt. Hij doet aan **ROOFBAL** (monster rugby), **zombievoetbal** en **monstervechtsporten**. En hij is op een gedenkwaardige dag zelfs gaan **bungeejumpen** – met rampzalige gevolgen.

‘Hoe bedoel je, “waaraan”? We zijn aan het **MØNSTERBALLEN**, dat zie je toch?’ zei Morris lachend. ‘Je weet toch zeker wel dat vandaag de **MØNSTERBAL bekerfinale** van **DIMENSIE 3** is?’

Ik keek hem met een lege blik aan. Zoals ik ook altijd doe wanneer iemand tegen me praat over mensensporten zoals schopbal, stockey, of de zevensprong. Ik vergeet die namen altijd.

Ik ben namelijk net zomin fan van mensensport als dat ik fan ben van het wegschrappen van de kaas tussen de tenen van trollen. Monstersporten zouden vast niet veel leuker zijn.

‘Laat maar,’ ging Morris verder. ‘We dachten dat het misschien leuk zou zijn om op de dag van de bekerfinale hier aan de Stokerlaan een vriendschappelijk potje **MØNSTERBAL** te spelen.

‘Wie bedoel je met “we”?’ vroeg ik. Maar ik had de vraag nog niet gesteld of ik hoorde achter me een **enorm gebrul**.

Zo'n bak **HERRIE** betekent meestal niet veel goeds en ik was best een klein beetje zenuwachtig toen ik me omdraaide. Ik had gelijk: een *ongeregeld stel* *gruwelijk lelijke monsters* kwam het steegje uit denderen waar op de hoek die nieuwe griezelmodezaak, **De Zwarte Weduwe**, zit.

Bang was ik niet. In de medische monsterwereld kom je namelijk elke dag *oerlelijke* monsters tegen. Als je, zoals ik, al de hele zomer voor de monsterdokter werkt, is de aanblik van **kwijlbekken**, **vlijmscherpe hoorntjes** en **trillende ogen op steeltjes** echt niet afschrikwekkender dan de natte zoenen van oma Frida, van wie de *lipstick* naar *rosé* en *lavendel* smaakt. (En het is voor monsters heel gewoon om er *'oerlelijk'* uit te zien.)

Alle monsters van de aanstormende menigte droegen een gestreepte sjaal met dezelfde foeilelijke kleurencombinatie: **brandweerwagenrood met badeendgeel**. Ik herkende vaste patiënten als **Piet Snot**, die snel voortgleed over zijn eigen dikke slijmspoor en **meneer Schubbejak**, een

moeraswezen dat pas was verhuisd naar een van de nieuwe, supervochtige kelderappartementen onder de **slangenschoonheidssalon**. En aan het hoofd van de groep bevond zich **dat honderd kilo zware tentakelmonster**, dat bonk chagrijn, die smakeloze gebreide truien

dragende figuur: Dolores, de onappetijtelijke receptioniste van de monsterdokterspraktijk.

Dolores heeft op de inter-dimensionaal erkende **SCHAAL VAN CHAGRIJN** weleens een 12,3 gescoord. Wat heel bijzonder is, omdat hij maar tot 10 gaat.

Ik voelde me dus niet zo geweldig toen ze met een puntige tentakel mijn kant op prikte en – met de stem van een T-rex die auditie doet voor de

rol van een scheepskapitein die een walvis op zijn schip af ziet zwemmen – riep:

**‘ALL-STAR[™]
AANVALLEN!’**

Het monsterlegioen dat haar volgde begon nog harder te schreeuwen en stormde recht op me af. ‘Morris,’ zei ik zo kalm als ik kon onder deze omstandigheden, ‘waarom rennen Dolores en al die patiënten op mij af?’

Morris begon te grinniken. ‘Ze rennen niet op JOU af, Appie.’ En nog voordat ik had kunnen checken of zijn ogen weer uit zijn hoofd waren gevallen, voegde hij eraan toe: **‘Ze rennen op MIJ af!’**

‘O, echt?’ zei ik. Alsof dat ook maar enig verschil maakte. Ik had hem tenslotte in mijn handen. ‘Is daar een bepaalde reden voor?’

Ik hoopte dat hij met een antwoord zou komen waardoor we niet net zo verpletterd zouden worden als **Lucy Kaasgat**, die vorig jaar omvergelopen werd tijdens het **chocoladepaashaasoproer** in de schoolkantine. Vreselijk was dat toen.

‘Zoals ik al zei,’ antwoordde mijn zombievriend, ‘we wilden gaan **MONSTERBALLEN**. Maar toen de bal zei dat ze zich niet lekker voelde – ze had blijkbaar iemand gegeten en dat was niet goed gevallen – heb ik aangeboden om voor haar in te vallen!’

Best een apart antwoord, vond ik, en het hielp mijn situatie bepaald niet.

Gelukkig had de monsterdokter me geleerd om altijd alert te zijn op een **mogelijke ontsnappingsroute**, waar ik me ook bevond. Dit was echt van levensbelang voor elke monsterdokter in opleiding.

Het kan je zomaar gebeuren dat je plotseling een schuilplaats moet zoeken om aan een boze of ontevreden patiënt te ontsnappen! Dus toen al die **puntgebitten, prikhoorns, grijpklauwen** en **kwijlbekken** op me af gestormd kwamen, stopte ik Morris onder mijn arm en sloop ik zo onopvallend mogelijk in de richting van een steegje rechts van me.

Jammer genoeg kwam er – precies op het moment dat ik weg wilde sprinten – een tweede (en net zo oerlelijke) **monsterbende** dat steegje uit gestormd.

Ja, hoor, geweldig!

Dit stel werd aangevoerd door Vladimir ('Zeg maar: Vlad') Vampier, de eigenaar van de 24 uursshop op de hoek van de Stokerlaan. Zijn team bestond uit Pier Griezel, Hans de salamander (van snackbar Hans z'n

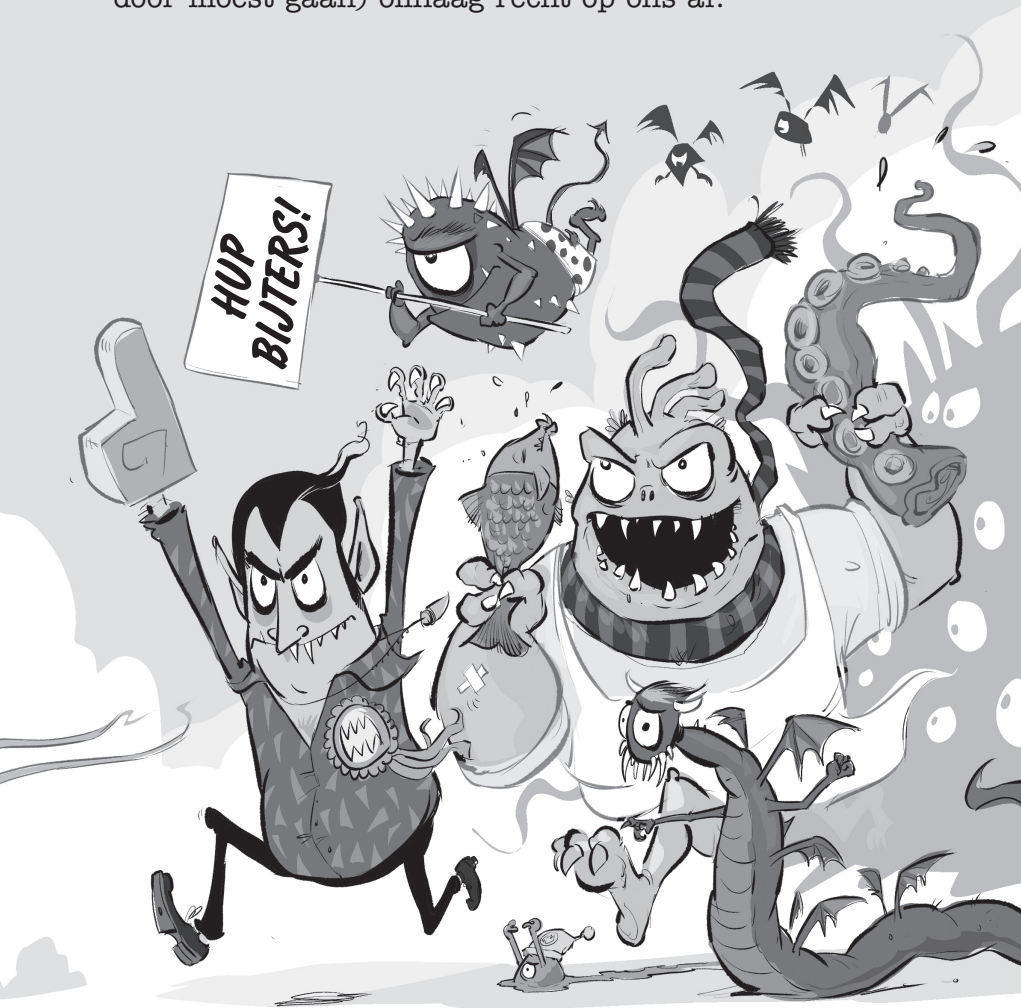
10 Frietje), en mevrouw Lugtjes, een heel leuk orieling

dat in een van de grotere vuilnisvaten achter het snackpaleis woont.

Het was net zo onvermijdelijk als een **slecht cijfer** voor een wiskundetoets waar je niet voor geleerd hebt: de tweede groep had Morris natuurlijk ook opgemerkt en schreeuwde: 'Kom op, **BALDADIGE BIJTERS**, we maken die **ALL-STARS** in!'

Toen renden ze met hun hoofden (of wat daar voor door moest gaan) omlaag recht op ons af.

Twee monsterbendes. Ik daar precies tussenin.

Ik kreunde van frustratie.

Het was nog niet eens het **dreigende gevaar** waar ik bang voor was. Een typische dag als assistent van de monsterdokter is nu eenmaal niet compleet zonder ernstig gevaar voor eigen leven. Zo ben ik deze maand al **opgegeten** en **opgeblazen**, zat ik (bijna elke dag) **onder de meest vieze lichaams-sappen** en werd ik vorige week woensdag zelfs vijftig meter omhooggetild in de klauwen van een bijziende drakenmoeder die dacht dat ik haar babydraakje was!

Nee, ik was gefrustreerd, omdat ik niet eens de kans had gehad om me rustig op de dag voor te bereiden onder het genot van een lekker kopje *hekspressa*[™] en een sloopwafel.

Dit was zó oneerlijk!

Net toen ik me afvroeg of de monsterdokter in staat zou zijn een **vertrapt menselijk lichaam** weer **tot leven te wekken** werd ik plotseling afgeleid door een vuilnisvat dat mijn richting op schreeuwde.

VECHTENDE VELNISBAKKEN

Hoofdstuk 2

Dit was waarschijnlijk niet het beste moment om me te laten afleiden door een vuilnisvat: het woeste legertje van Dolores' **ALL-STARS** kwam van links op me afstormen en van rechts denderden Vlad Vampiers **BIJTERS** op me af. De stoeptegels onder mijn voeten trilden en **mijn laatste uur leek geslagen.**

Het was een wonder dat ik nog oog had voor een *vel*nisbak. Nu is het ook wel de bedoeling dat monstervelnisbakken moeilijk over het hoofd te zien zijn. Daarom zijn ze zwart met felle neongele strepen waar een wesp jaloers op zou zijn. Dit zodat een monster dat **zijn overvloedige vel van zich af wil schudden en zomaar op de stoep wil achterlaten** niet kan beweren dat hij geen velnisbak heeft gezien.

MIN-MON

VELNISBAK

In het openbaar vervellen is een nare gewoonte en een gevaar voor de volksgezondheid. Het zal worden bestraft met een boete die kan oplopen tot 200 Karloffs.

Gebruik de velnisbakken. Ze staan er niet voor niets. (Bezoek de gemeentelijke velstortplaatsen voor pantserhuiden en overtollig vel dat groter is dan 1 m² of dikker dan 40 mm.)

**HOUD ONZE STAD SCHOON!
VERVELLEN MAG NOOIT LEIDEN TOT
VERVUILEN!**

IN DE RUI? DONEER EEN TRUI!

Voor een goede bestemming van je veren, ga naar www.vanruinaartrui.com

Deze velnisbak viel trouwens nog meer op, omdat hij niet alleen was. Ze waren met z'n tweeën. De ene droeg een hoed en een sjaal in de **ALL-STARS** kleuren en de andere was gekleed in de kleuren van de **BIJTERS**.

Dat had ik weer! Van twee kanten werd ik ingesloten door op hol geslagen monsterbendes en nu stonden er ook nog twee sportgekke velnisbakken voor mijn neus.

Ze sprongen beide opgewonden van de ene voet op de andere ter hoogte van de monsterdokterspraktijk, als peuters die hoognodig naar het toilet moesten.

Alle twee zwaaiden ze met hun armen en de **ALL-STARS**-bak schreeuwde: 'IK STA VRIJ, APPIE! GOOI DAN!'

'NIET DOEN, APPIE! GOOI HEM NAAR MIJ!'
gilde de **BIJTERS**-bak, terwijl hij zijn tegenstander tackelde.

